

Анна Маліцька

Сатурн

Я відкорковую пам'ять. Люю її до межі.
Ті, без кого я не міг жити, але пережив,
Завжди за мною. Завжди зі мною, –

Прекрасні, несамовиті кресала днів,
Що запалили порох старих галактик
З крихти Землі. І досі вони – вогні,
Тихі вогні. Я розплітаю свою розплату –

Бути в кінці кожної пісні на самоті,
Й не знаю, чи краще оберігати свою самотність,
Чи дати їй ще хоч раз відступити в тінь?
Думаю, що й вона – востаннє – не буде проти.
Думаю, що я сам – сьогодні – не буду проти.

І я обертаюсь у завтра. Дивлюся на килими
Сліпучого снігу, що закрива часопростір,
Де знову бути багаттю. Бути зіркам – і крихті Землі.
...Відкорковую пам'ять – знову, неначе постріл.

